

Nagyböjt IV. hete

Péntek

Bölcs 2,1a.12-22 * Jn 7,1-2.10.25-30

„Én ismerem őt, mert tőle vagyok, és ő küldött engem.”

Jézus kortársai úgy vélték, ismerik őt: eredetét, családját, életének folyását. Ez az ismeret azonban nem vitte közelebb őket Jézushoz, hanem éppen ellenkezőleg: megakadályozta, hogy higgyenek benne.

Az emberi megismerés az érzékelésen és az értelem tevékenységén alapul. Amikor azonban a megismerés egy személyre irányul, kevésnek bizonyul az ész és az érzékelés, valami többre is szükség van ahhoz, hogy a személyt mint személyt, és ne csak mint tárgyat ismerjük meg. A különféle tudományok, az orvostudomány, a pszichológia, az antropológia vagy a szociológia mind-mind az emberrel foglalkozik, de egyik sem az önálló, a megismételhetetlen és végtelen értékű személyt látja benne. Csak a szeretet, a megelőlegezett bizalom képes arra, hogy a személyek között a teljes megismerésre elvezessen. Éppen ezért mondhatja Jézus, hogy ő ismeri az Atyát, hiszen kettejüket a személyes szeretetnél is nagyobb, a megszemélyesült szeretet: a Szentlélek köti össze. Jézus azért jött a földre, hogy ebben az éltető, örökre szóló szeretetben részesítsen bennünket is. Ehhez azonban tudnunk kell függetlenedni előítéletté merevülő ismereteinktől, s Istent utánozva megelőlegezni szeretetünket embertársainknak.

Ez néha nem is tűnik olyan nehéznek, ha csak úgy általában gondolkodunk az emberről, aki tőlünk több ezer kilométer távolságra van, és a mindennapokban semmi dolgunk vele. Azonban mindjárt más a helyzet, ha közvetlen környezetünkben nézünk körül.

Ismered-e valóban azokat, akik körülötted élnek? Tudod-e, honnan valók? Elgondolkodtál-e már azon, hogy mindnyájan Istennek végtelenül kedves, egyedülállóan értékes és pótolhatatlan teremtményei?

Miért van az, hogy éppen azokkal, akik a legközelebb állnak hozzánk, vagyunk a leginkább szeretetlenek, mintha az ismeret és a szeretet fordított arányban állna egymással? Miért tesszük próbára szelidségüket és türelmüket, miért gúnyoljuk és bántalmazzuk őket, mintha nem testvéreik, hanem ellenségeik lennének? Ez minősíti az idegenek iránt tanúsított szeretetünket is, kimutatva róla, hogy többnyire az egész csak képmutatás. Ne mondd, hogy ismered azt, akit nem az Isten szeretetének végtelen tágasságában látsz, s ne mondd, hogy szereted, amíg bezárva tartod róla szerzett ismereteid szűkös ketrecében.